Rosu Kriszta

Astoria

Rosu Kriszta (1995, Sepsiszentgyörgy) a sepsiszentgyörgyi Székely Mikó Kollégiumban érettségizett 2014-ben, jelenleg a skóciai St. Andrews-i Egyetemen hallgat művészettörténetet.

A lány egyedül ült a díszes, századfordulós kávéház egyik asztalánál. Idegesen tekingetett körbe, dobolt a lábával. Körülötte minden arany meg üveg, a feje fölött csillárok, a lába alatt vastag, puha szőnyeg. Ő szandált, rövidnadrágot, bordó pólót viselt, kopott hátizsákját maga mellé tette a földre. Egyenesen ült, magasra tartott fejjel. A szomszédos asztalnál ikerpár, két fiatal férfi. Beszélgettek, jégbe hűtött bort kortyoltak a vacsora mellé. Hogy mit kereshet ott ilyen oda nem illő öltözékben, egyes-egyedül a hamuszín arcot viselő lány, azt senki sem tudta. De a szeme szomorúnak tűnt.

Jött a pincér, elé tette az itallapot, mert a lány a kávézó részen ücsörgött, nem az étteremben. Otthagyta, ő pedig végigolvasta a menüt, az elejétől a végéig, majd a végétől az elejéig, kétszer, szerencsére nem volt hosszú. Pont befejezte, mire a pincér, kifogástalan ruhába és modorba öltöztetve, kunkorodó bajusszal (vajon mennyi időbe telik, míg bajuszformázó habbal helyére igazítja munka előtt?), szóval, a pincér visszaért, és kifogástalan modorában megkérdezte, mit parancsol a hölgy. A hölgy erre az arcára nyúzott egy keserédes mosolyt, ráemelte mélabús szemeit, s halk hangon egy bögrényi rooibos teát parancsolt, ha volna olyan szíves. Késő este volt, abból pedig hiányzik a tein.

A pincér bólintott, és eltűnt, mintha köd nyelte volna el. A lány tovább ült az asztalnál. Idegesen tekingetett körbe, nézte a jégbe hűtött bort kortyolgató ikreket, egymáshoz érintette az ujjait, majd ölébe ejtette a kezét, ismét összetette az ujjait, dobolt a lábával, nézte az aranyat meg üveget, a csillárokat, az utcát, a járókelőket. Becsavarta egy szalvétába jobb mutatóujját, addig tépdeste ugyanis a kis bőrdarabokat a körmei mellől, míg kiserkent a vér.

Megérkezett a tea, kapott mellé sütit, meg citromot, sőt mézet is. A mézet félretette, a citromszeletet a csészébe facsarta, meg spriccelt egy keveset az arcába, ruhájára, a terítőre, elvégre citromosan szép az élet. Kortyolgatta meg fújkálta a teát, bámult kifelé az ablakon, a kezébe temette az arcát, megmasszírozta a szemeit meg az orrnyergét, dobolt a lábával, megmasszírozta a szemeit, kezébe temette az arcát, dobolt a lábával. Bámult kifelé az ablakon.

Picit később a teát az asztalon hagyta, és elsétált a mosdó irányába. Az arca halovány volt, szája széle remegett. Hamarosan visszajött, tekergette a szalvétát a keze körül, kortyolgatta a teáját, megette a teasütit is, harapdálta a szája szé-

lét. Még morzsolgatta egy picit az ujjait (a süti porcukros volt, ugyebár), majd felöltötte keserédes mosolyát, a pincér meg kifogástalan modorát, és a lány kérte a számlát. Fizetett, megköszönte, elindult kifelé...

*

Zöldszoknyás Fruzsi vigyorogva csukta be maga mögött a kávéház ajtaját. Arca csak úgy ragyogott az izgalomtól, s halkan suttogta a kávézóban dolgozó pincérénél csak kicsivel kevésbé impozáns bajsza alatt: „Ez bizony izgalmas volt!" Majd vidáman szökdécselve hazaindult.

Búcsú

Zöldszoknyás Fruzsi búcsúzkodott:

Most mi lesz veled-velem...? Beszélsz? Nem beszélsz. Beszélnek helyetted a szemeid...

Hát akkor tessék, kimondom én: holnaptól nem létezel. Nem létezhetsz! Amikor holnap reggel fölébredek, már nem fogom tudni, kihez tartoznak mellettem a takaró ráncai... kinek a feje hagyott nyomot a párnán, kié az a fél pár zokni a padlón, a másik borospohár az asztalon... Amikor belenézek a tükörbe, nem fogom tudni, kinek a borostájától ég úgy az arcom, s mitől oly kócos a hajam... Megszűnsz – én így akarom.

Holnap nekem el kell mennem, neked meg itt kell maradnod. Ezt tudtuk már akkor is, tudjuk most is. És ez így rendben van. Pár nap, pár hónap, pár pillanatnyi örökkévalóság, amikor nem volt külön te meg én, amikor csak mi voltunk – ezért megérte. Hát ne sírj! Én nem bántam meg, hát ne bánd te se! Boldog voltam, s úgy érzem, boldog voltál te is.

A többit már nem kell kimondanom. Tudod te úgyis... Tudod, hogy minden vagy, meg hogy nélküled újra ki kell majd találnom magamat. S azt is tudod, hogy ezért nem lehetsz többé. Nem hagyhatom, hogy igaz legyél, mert ha hagynám, nem tudnék egyedül ébredni reggelente. Tudod... Hát ne akard, hogy kimondjam, belevörösödve, összevissza makogva szavakba öntsem azt, ami úgyis egyértelmű!

Kitöröllek, ahogyan kitörlök radírral egy ceruzarajzot a vázlatfüzetemből, vagy a bizalmas információt tartalmazó e-maileket a postafiókomból. Nem, holnaptól nem létezel. S mégis... Te leszel minden. Hát ne sírj! Gyere, idd meg ezt a pohár bort, majd húzd le a zoknidat, kócold össze a hajamat, ráncold össze a takarómat. Hagyd ott a fejed nyomát a párnán.

(Tabéry novellapályázat 2016 – dicséret)